

Ký ức và hiện trạng xã hội Việt Nam bây giờ

CH Giang Sơn

Khi sống trong những năm tháng chiến tranh tàn khốc, tớ không quên được những lần chứng kiến những hậu quả của những lần kết thúc của mỗi cuộc chiến sự, tớ và dân làng kéo nhau đến xem, nhìn thấy những chiếc xe tăng của quân đội Bắc Việt đã bị bắn cháy, những binh sĩ xe tăng của họ đã leo ra được bên ngoài nhưng chân còn vướng sợi dây xích, xác còn treo lơ lửng trên pháo tháp cháy đen và có những nơi binh sĩ quân đội Bắc Việt đã chết khi đang bị xích vào gốc cây cùng với khẩu súng thượng liên...như vậy, các chỉ huy của họ đã quý vũ khí hơn cả sinh mạng của binh sĩ họ, không cho họ sự lựa chọn nào khác ngoài cái chết và sự chiến thắng...sau này kết thúc chiến tranh, mỗi lần tôi nghe người ta hát bài 307, tôi cảm thấy xót xa cho thân phận người lính xe tăng của quân đội Bắc Việt.

Lúc còn nhỏ tớ thường nghe những anh lính VNCH trong xóm kể chuyện về chiến sự, các anh hay nhắc đến sư đoàn 3 sao vàng, sư đoàn thép vang bóng thời đánh Pháp ở Điện Biên Phủ do chú Giáp chỉ huy, tôi thường theo dõi Thông tin hằng ngày nhưng chẳng thấy nói đến tên tuổi của sư đoàn ấy, mà chỉ thấy luôn ca ngợi chú Giáp là một thiên tài quân sự...Thật sự tôi chẳng hiểu ra làm sao??? Khi kết thúc chiến tranh mỗi lần đến ngày kỉ niệm tưởng nhớ liệt sĩ, họ đốt cho vong linh liệt sĩ vài nén nhang, mấy vòng hoa, và nhỏ cho vài giọt nước mắt " cá sấu" còn người thân của người đã hy sinh được bố thí cho vài đồng tiền lẻ đối với chúng!!!

Lần cuối tớ chạy giặc vào cuối năm 1974, nhà tớ buôn tạp hoá, vì có kinh nghiệm trong chiến tranh mẹ tớ đã làm một căn hầm giả chiến bằng một cái giường xung quanh là những bao tải gạo, đậu, đường, trên là những tấm chiếu mới, chất cao hơn 1m. Đêm hôm ấy mẹ tớ biết chiến sự sắp xảy ra nên nói với anh chị em tớ cứ khoá cửa ở trong nhà vì nhà đã có đủ lương thực sống được nhiều ngày. Nhưng sáng hôm ấy quân giặc cộng sản tấn công làng chúng tớ đạn pháo nổ khắp nơi, đạn pháo đã rơi vào nhà trước, nhà sau, bên hông nhà, khiến nhà tớ tan nát, nhưng căn hầm lại không bị sao, tiếng la hét gào thét của hàng xóm, có người gào lên "nhà cháy rồi bà con ơi!!! " Thấy tiếng đạn pháo im bặt, mẹ tớ lôi anh chị em chúng tớ chạy ra đường quốc lộ thì thấy những người lính VNCH vẫy tay chỉ cho gia đình tớ và dân làng chạy về phía an toàn hơn...Còn những người lính VNCH ôm súng đứng lại ngăn chặn bước tiến của quân giặc cộng sản, có những người lính và những người dân bị trúng đạn ngã xuống, có người chết người bị thương kêu la inh ỏi vang cả đất trời.

Giờ đây khi gia đình tớ và những người dân đã sống sót đến ngày hôm nay tớ không thể quên được hình ảnh những người lính VNCH đã dũng cảm hy sinh, bất chấp mạng sống để bảo vệ che chở cho dân và ngăn bước quân giặc...tớ thiết nghĩ đó là sự vô giá không có gì để đền ơn đáp nghĩa cho "anh Linh" của họ được.

Sau khi đất nước bị giải phóng, tưởng rằng cuộc sống của dân miền Nam được dễ chịu hơn thời chiến tranh khói lửa. Hỡi ơi!!! Lại phải trải qua sự cai trị khắc nghiệt dưới chế độ cộng sản. Đất nước thống nhất, chúng tập trung những người liên quan đến chế độ cũ...người có cấp bậc cao thì đi cải tạo nơi xa, người chúng cho là nhẹ tội chúng bắt học tập cải tạo tại địa phương. Chúng tịch thu tài sản của những người giàu chúng cho là địa

chủ, tư sản, mại bản. Các học sinh bị phân biệt đối xử từ đối tượng 1 đến đối tượng 12, sẽ bị trừ điểm mỗi cuối niên học tính theo thứ tự từng đối tượng. Ruộng đất thì chúng tập trung, nơi thì làm hợp tác xã, chỗ thì làm tập đoàn, cuối vụ chúng chia lương thực theo ý của chúng cũng theo thứ tự từng đối tượng, theo sự sắp xếp của chúng, người dân làm ruộng làm rẫy khi thu hoạch phải bán cho cửa hàng thu mua của chúng với giá rẻ do chúng quy định, ai đem đi nơi khác chúng bắt được tịch thu. Người dân chúng tố làm không đủ ăn phải đi kiếm việc làm thêm để sống, thanh niên thiếu nữ thời ấy dùng xe đạp đến những vùng mà thời ấy gọi là vùng kinh tế mới để mua nông sản của người dân làm ra về bán lấy lời bị chúng cho là buôn lậu, bắt được chúng tịch thu... Vì tiếc của, vì nghèo đói, bỏ chạy chúng dùng vũ khí bắn, có người bị thương, có người chết... còn trong cuộc sống, chúng cai trị rất hà khắc và đau thương.

Có 1 lần tố đi xem phim do chúng tổ chức, khi hết phim ra về chúng chặn bắt 1 số thanh niên trong đó có tố, chúng bắt về cơ quan, chúng nhốt chúng tố vào 1 cái bể nước đã bị hư không còn sử dụng. Ở trong đó có 1 người tâm thần chúng đã bắt nhốt vào đó trước rồi, trong hầm thì nước tiểu đã ngập lên mấy phân rồi. Suốt đêm ấy ông già tâm thần la hét suốt, đến sáng hôm ấy khi chúng mở cửa hầm ra, ông già tâm thần định leo lên, 1 tên của bọn chúng đạp 1 cái thật mạnh vào mặt ông già khiến ông ngã ngửa trở lại, cái hầm thì sâu dưới mặt đất khoảng 1m4, và cao trên mặt đất khoảng 1m2. Khi chúng tôi leo lên trên và ông già tâm thần cũng leo lên, ông gào thét vu vợ bọn du kích công an lúc ấy vây lấy ông già tâm thần, chúng đá, đấm vào mặt, vào ngực, vào bụng vào bất cứ nơi nào trên cơ thể gãy còm gĩa xương của ông già. Trong lúc chúng đang hành hạ ông già như 1 bầy thú hành hạ con mồi, ông già không còn la hét được nữa, vì quá đau đớn, ông chỉ đưa tay xin chúng cơm ăn, vì lúc đó chúng đang cơm sáng, có 1 tên đang ăn, cầm bát cơm đổ xuống đất, ông già tâm thần liền chạy tới bốc cho vào miệng ăn ngon lành. Chúng tố, người đứng, người ngồi, chết lặng!!! Tố thấy cổ họng lúc ấy mặn đắng vì nước mắt, thật bất ngờ...!!! Tố không ngờ trên đời lại có những con người đối xử với 1 người già đã bị điên tàn tệ như vậy??? Sau đó chúng ăn cơm xong cho chúng tôi mỗi người 1 bát, bảo chúng tôi ăn, tôi cố ăn cho chúng khỏi để ý, ăn xong, chúng dẫn chúng tôi ra 1 cánh đồng lúa, bắt chúng tôi lội xuống làm cỏ lúa, lúc ấy tố mới yên tâm, vì chúng cần làm cỏ cho ruộng chúng nên chúng bắt nhốt chúng tôi còn ông già tâm thần chúng bắt nhốt và đánh đập vì tội "điên" chứ bới lung tung...

Tôi viết lại những dòng chia sẻ này nhằm cho giới trẻ ngày nay biết được bộ mặt thật của những kẻ lãnh đạo nước ta bây giờ... Chỉ có những kẻ cho mình là hậu sinh của "dã thú" mới đối xử với 1 người già đã bị tâm thần như vậy...!!

Trải qua mấy chục năm đất nước vẫn lạc hậu và đầy khó khăn đói nghèo Vậy mà các cô chú đã trở thành các " đại gia đỏ và quý tộc đỏ" các cô chú có biết không ??? màu đỏ đó là máu của cả 1 dân tộc, màu đỏ đó là máu của lửa đã đốt cháy tương lai của quê hương đất nước .